

המשכתי בלימודי ויחד עם חברה לכיתה שארוסה היה במחנה פיטיבייה, החלטנו לנסוע למחנה מבלי להודיע למשפחותינו. לאה ואנוכי לקחנו רכבת בתחנת אוסטרליץ בפריז וירדנו תחנה אחת לפני פיטיבייה. לקחנו איתנו בגדים והתלבשנו כמו כפריות ואת שאר הדרך, מרחק מספר ק"מ, עשינו ברגל. הסתובבנו מסביב למחנה בתקווה להבחין באחד מיקירנו בחצר המחנה, אבל לשווא. שיחדנו את השומרים אבל הם איימו עלינו וגרשו אותנו משם. בתחנת הרכבת נודע לנו שאין יותר רכבת לפריז, מנהל התחנה ריחם עלינו ואיפשר לנו לישון במשרדו. למחרת חזרנו לפריז בלב כבד ושבור. לאחרונה שבתי וקראתי את מכתבו של יואל שבו הוא מתאר את אכזבתו. זה היה ב- 15 ו- 16 ליוני 1941. לפי חישובי חזרתי לפיטיבייה שתיים עשרה או שלוש עשרה פעמים אך ראיתי את יואל ארבע או חמש פעמים וזאת עד ליוני 1942. היו גם 3-4 ביקורים רשמיים לשם הלכנו כולנו יחד.

רוב הנסיעות עשיתי לבד. על מנת לעזוב את פריז היינו זקוקים לאישור מיוחד אותו לא היה לי. באחת הפעמים נעצרתי בתחנת הרכבת אוסטרליץ על ידי המשטרה הצרפתית וביליתי את היום כולו בתחנת המשטרה. היה לי מזל ושחררתי. בהמשך הייתי יוצאת מפריז באופניים ועולה לרכבת בעיר או עיירה אחרת. הייתי יורדת לפני פיטיבייה וממשיכה את הדרך באופניים.

באחד מביקורי הצלחנו ל"בלות", יואל ואני, את היום ביחד בעיר. הוא עבד כאח והיה יוצא לו ללוות חולים לבית החולים. הוא ליווה אותי לרכבת והתיישב לידי, רציתי שהוא יסע איתי אבל כאשר השוטר אותו שיחדנו והיה נחמד אלינו לאורך כל היום אמר "גלר, אל תעשה שטויות", הוא חזר למחנה. למה? מחשש לחיי המשפחה.

בבית צריך היה לדאוג למצרכי מזון כדי להכין חבילות, שתי חבילות בשבוע עבור השבויים במחנות. מצרכים רבים היו חסרים, אחרים ניתנו בהקצבה וצריך היה לקנות מצרכים בשוק השחור. החבילות עבור יואל כמו גם עבור כל האחרים שם, היו מאוד חשובות.

הייתי גם מביאה חבילות של ירקות טריים לחברי אלפרד אשר בינתיים עבר למחנה סנט דניס . SAINT DENIS הוא לעומת זאת היה נותן לי קופסאות שימורים אותם היה מקבל מהצלב האדום מאחר והוגדר כשבוי אזרחי. הוא בעצמו שלח, באמצעות הצלב האדום, חבילות רבות ישירות ליואל.

קשה לתאר את אשר עבר על המשפחות היהודיות – כל יום היו שמועות חדשות.

כמעט מדי יום ביומו הוכרזו חוקים חדשים כנגד היהודים. המשטרה הצרפתית הייתה מגיעה לבתים, מחרימה מקלטי רדיו ואופניים. הם לקחו גם את האופניים של אבי ושל יואל. את שלי החבאתי מבעוד מועד.

- היהודים היו רשאים לנסוע אך ורק בקרון האחרון של המטרו.
- חל איסור מוחלט לנסוע ברכבת אלא על פי אישור מיוחד.
- אסור היה ליהודים להחליף מקום מגורים.
- אסור היה לחצות או לעבור בגן או פארק ציבורי.
- אסור לנוח על ספסל ציבורי.

הטלפונים הפרטיים נותקו ואילו השימוש בטלפונים ציבוריים היה אסור על היהודים.

בתי כנסת בפריז פוצצו בדינמיט.

20 לאוגוסט 1941 – בשעות הבוקר מכתרת המשטרה הצרפתית את הרובע ה- 11. עוצרים את היהודים בבתיים וברחובות.